

فما لم يبع قبل از دست بردست پیش لیر قطع کرانایه
 قدمو بانه قبیل الابواب درین صرف شد اشارت الی المضمون
 المضارع الثانی تا چه خورم صیف وجه بوشم شتا کنت ای
 آنکار فی طعام الصیف ولباس الشتاء وکیر عوی فی حیوی
 تم ای شک خضر معنی اللیج و المعنی ایها البطن الذی لا یسبح
 ولا یقع بل یقول بل من مزید کاللیج الذی لا یسبح ولا یقع
 بالحق ومن لم یعرف المعنی قال فی شرحه معنی لیلج ویدانیش
 و یقال ایضا حیثم خضر بالترکی قشمش کوز و دست خیرا
 و بای خیرا بالترکی اویشمش ال وایا قانی بنا فی ساری اقنع
 بجزا هدا تا کنی پیشت معنی الظاهر مخدمت وقتا ای لیل
 تحمل ظنارک مخفنا فی الخدمة و قد ورد فی المیزان فی جمع وین
 طبع ذل حکایت کسی به پیش نوسوان عادل مؤذنه وکر
 فدای عز و دل فلان دشمننت را برداشت ای رفعه من
 الدنیا یعنی امانه کفنت بیج شنیدی که مرا فرود گذاشت
 ای تر کنی معنی جعلی باقیات مرا بمرک عدو جایی شاد
 مانی نیست علقه بقوله که زندگانی ما نیز جا و دانی نیست
حکایت قال المشرکون ان محمدا یوت ختمه تم به ریب
 المنون ای ما تعلق النفوس من حوادث الدنیا فنی اتفق
 عنه عم شمانه الموت فقال و ما جعلنا لبشر من قبلك
 الخلد الا فی منیت فم الخالدون کل نفس ذائقة الموت
حکایت کروی بیاد الوصه و هو لفظ فارسی معنی الغفر
 و قد یخذف و اوع لضرورة الشعرا لکه بیان کروی در
 بارگاه قدمو بیان کسری بفتح کاف و کسر کاف لکوب
 النفوس کان فی قلبه لکوب الروم و النبی انما یلقب لکوب
 الجشته و فرعون لقبه لکوب المصر و فان لقبه لکوب ترکی
 و هو ای کسری معرب خسرو و النسبة الیه کسروی و کسروی
 و جمعه اکاسری علی غیر قیاس لان قیاسه کسرون بفتح الراء لیسون

و یقال

فمن یص

و موسون

و موسون بفتح الهمین بمصلحتی سخن می گفتند و کافوا بیدرون
 امرا بزرگوار خاموش بود گفتند چرا درین بحث با ما سخن میگویند
 هذا سؤال الکما و کنت جوابا بالهم و زرا ائمان الیها اند و طبیعت
 دارو معنی الدوا و ند بهد جز سقیم را پس منزله الفاء و الحرفه
 چون بیهم که رای شما بزمیج معنی الطریق الجلی صوابست مرا
 دران سخن گفتن حکمت نباشد **شعری** چو کار بی باد الوصه
 فی فضولی بالیاء المصدری و هو الزیاده و الغضیله من براید
 و یحصل مراد روی سخن گفتن نشاید لانه انما یللسان فی وضع
 الکلام **حکایت** سئل فطاطون عن الرماحه قال راحة الجسم
 فی فله الطعام و راحة اللسان فی فله الکلام و راحة الزوج فی قاته
 الاثام و راحة القلب فی فله الانتقام و کبر بیهم که ناسبا و کجاست
 بالجم الغاریسی اگر فاموشی بشنیم کنا دست لانه نفع فی الیر
 و هملک **حکایت** تا و ن الرشید را چون ملک بالفن و الکامفر
 مسلم شد کنت مخالف ان طایفی و هو فرعون کما قال الله تع آمو
 لموسی عم اذ حب الی فرعون انه طغی ای علا و کبر و جا و زلج فی
 الکفر و العصیان که بغرور ملک مصر عوی فدای کرد کما قال الله
 تع و نادى فی قومه قال یا قوم ایسی لی ملک مصر و جع الانما رکیف
 من تحتی فلا تبصرون تخشع ابن مملکت را بکبر بن بندگان سبب
 بیاد الوصه داشت کودن بفتح کاف العربی و سکون الواو
 فی اصل اللغة فرس الرجل الذی لا یمشی سرحه تم استعیر للمشخص
 الذی هو غیبی فی التهم و علی هذا المعنی شاع فی العجم و الروم نام
 او خصیبه بضم الحاء المعجمه و فتح الصاد المهمله علی صیغه التصغیر
 ملک مصر را بوی ارزانی فی الاصل بمعنی الرخص و شاع فی معنی الرخصه
 داشت ای جعله مصر کویند عقل و کناست او بخدی بود که
 طایفه حرات بضم الحاء المهمله و تشدید الراء المستوحه کالزراع
 لفظا و معنی شکایت او رددند که بنیه کاشته اسم مفعول من
 کاشتن بمعنی الزرع بودیم برکنار نیل باران لعلهم ارادوا

فمن یص
 و کسری